

D E K R E T

z dnia 16 maja 1946 r.

o zobowiązaniach podatkowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Rozdział 1.

Przepisy wstępne.

Art. 1. 1. Zobowiązanie świadczenia na rzecz Skarbu Państwa lub związku samorządu terytorialnego określonej sumy pieniężnej z tytułu obowiązku podatkowego (zobowiązanie podatkowe) wynika bądź bezpośrednio z ustawy, bądź z decyzji władzy opartej na ustawie.

2. Ustawy określają podmiot, przedmiot, podstawę opodatkowania, treść obowiązku podatkowego oraz termin wykonania zobowiązania podatkowego.

Art. 2. 1. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się również do opłat stemplowych oraz do komunalnych opłat administracyjnych i specjalnych dopłat, a także w innych przypadkach prawem przewidzianych.

2. Przepisów niniejszego dekretu nie stosuje się do podatków pośrednich, ceł, jak również — poza wyjątkiem przewidzianym w art. 32 ust. 3 — do grzywien i kar pieniężnych, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 3. 1. Zobowiązanie podatkowe obejmuje należności główne i uboczne.

2. Przepisy niniejszego dekretu odnoszące się do należności głównych stosuje się odpowiednio do należności ubocznych.

Art. 4. 1. Należnością główną jest świadczenie pieniężne, przypadające z tytułu obowiązku podatkowego.

2. Należnością uboczną jest świadczenie pieniężne z tytułu nieuiszczenia należności głównej w terminie.

Art. 5. 1. Podatki są osobiste i rzeczowe.

2. Podatek uważa się za rzeczowy, jeżeli przedmiotem opodatkowania jest obrót, majątek lub przychód z majątku; inne podatki uważa się za osobiste, chyba że ustawy stanowią inaczej.

Art. 6. Do danin, wymienionych w art. 2 ust. 1, stosuje się przepisy odnoszące się do podatków osobistych, chyba że przepisy niniejszego dekretu stanowią inaczej; ograniczenie, określone w art. 12 ust. 6, ma tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 7. 1. Nieuiszczona w terminie płatności należność główna jest zaległością.

2. Zaległości podlegają przymusowemu ściągnięciu od dłużnika w trybie egzekucji administracyjnej wraz z należnościami ubocznymi.

3. Dłużnikiem jest każda osoba, na której ciąży obowiązek wykonania zobowiązania podatkowego.

Art. 8. 1. Jeżeli istnieje niebezpieczeństwo, że w razie zwłoki należność główna nie zostanie uiszczona, może być ona zabezpieczona na majątku dłużnika przed terminem płatności w trybie egzekucji administracyjnej.

2. Koszty zabezpieczenia ponosi Skarb Państwa lub związek samorządu terytorialnego, w zależności od tego, czyja należność podlega zabezpieczeniu.

Rozdział 2.

Odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe.

Art. 9. 1. Za zobowiązanie podatkowe odpowiada podatnik z mocy samego prawa całym swoim majątkiem, chyba że z mocy ustawy obowiązek wpłacenia należności z tytułu zobowiązania podatkowego podatnika ciąży wyłącznie na płatniku.

2. Płatnicy odpowiadają z mocy samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczenia

I pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych. Poza tym do zobowiązania płatnika stosuje się te same przepisy co do zobowiązania podatkowego podatnika. Przepisy ustaw ograniczające odpowiedzialność płatników pozostają w mocy.

3. Osoby trzecie odpowiadają za zobowiązania podatkowe podatnika w przypadkach i na zasadach określonych w niniejszym dekreście.

4. Do orzekania o odpowiedzialności, określonej w ust. 3, oraz do ustalenia wysokości kwoty, za którą odpowiada osoba trzecia, uprawnione są władze powołane do orzekania o zobowiązaniu podatkowym.

Art. 10. Członkowie rodziny podatnika odpowiadają solidarnie z podatnikiem za wymierzony mu podatek w tym stosunku, w jakim ich majątek, przychód lub dochód (zysk) były przyjęte do podstawy opodatkowania.

Art. 11. Spadkobiercy podatnika odpowiadają za zobowiązania podatkowe spadkodawcy i masy spadkowej w tym samym stosunku i w tych samych granicach, w jakich odpowiadają w myśl zasad prawa spadkowego za zobowiązania oparte na tytułach prywatnoprawnych. W tym stosunku i w tych granicach spadkobiercy odpowiadają za wszystkie zobowiązania podatkowe zmarłego, choćby one zostały ustalone po jego śmierci.

Art. 12. 1. Za podatki rzeczowe obok podatnika odpowiada solidarnie z nim nabywca majątku przyjętego do podstawy opodatkowania podatnika. Tak samo odpowiada on, gdy do podstawy opodatkowania przyjęty był obrót lub przychód z tego majątku.

2. Odpowiedzialność nabywcy określa się w takim stosunku, w jakim majątek, przychód lub obrót były przyjęte do podstawy opodatkowania podatnika.

3. Odpowiedzialność nabywcy odnosi się do podatków za okres czasu przed nabyciem majątku podatnika.

4. Nabywca odpowiada tylko do wysokości wartości nabytego majątku. Do tej wysokości odpowiada on całym swoim majątkiem.

5. Nie stanowi nabycia przedsiębiorstwa ani jego części nabycie towarów, jeżeli nabycie to wynika z czynności handlowych, chyba że nabycie towarów przez nabywcę przedsiębiorstwa lub członków jego rodziny nastąpiło w związku z nabyciem przedsiębiorstwa.

6. Odpowiedzialność nabywcy ulega ograniczeniu do wysokości sum wyszczególnionych w zaświadczeniu, wystawionym przez właściwą władzę na wniosek osoby zainteresowanej, jeżeli nabycie nastąpiło w ciągu trzech dni od daty wystawienia tego zaświadczenia. Nie ułącza to przepisom art. 23.

7. Przepisy niniejszego artykułu o odpowiedzialności nabywcy odnoszą się również do opłaty stemplowej od pism, stanowiących tytuł przejścia własności rzeczy nieruchomości.

Art. 13. Użytkownik lub dzierżawca nieruchomości gruntowej albo budynkowej odpowiada solidarnie z podatnikiem za podatki rzeczowe, przypadające od użytkowanej lub dzierżawionej nieruchomości, których terminy płatności przypadają w czasie trwania użytkowania lub dzierżawy.

Art. 14. 1. Jeżeli majątek lub część majątku podatnika przeszła na własność, w użytkowanie lub dzierżawę jego małżonka lub krewnego do trzeciego stopnia albo powinowatego do drugiego stopnia, nabywca, użytkownik lub dzierżawca odpowiada solidarnie z podatnikiem za wymierzony mu podatek osobisty za czas przed przejęciem majątku na własność, w użytkowanie lub dzierżawę.

2. Wysokość odpowiedzialności za podatek określa się w takim stosunku, w jakim nabyty majątek miał wpływ na wysokość wymierzonego podatku.

3. Odpowiedzialność określona w ustępach poprzedzających ciąży także na obdarowanym nawet, jeżeli nim nie jest osoba wymieniona w ust. 1.

Art. 15. 1. Za podatki osobiste wymierzone osobom prawnym odpowiada solidarnie z podatnikiem nabywca majątku osoby prawnej lub takiego zespołu przedmiotów majątkowych, bez którego nie jest możliwe kontynuowanie dotychczasowej działalności osoby prawnej. Odpowiedzialność odnosi się do czasu przed nabyciem.

2. Przepis art. 14 ust. 2 ma tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 16. Do odpowiedzialności za podatki rzeczowe, których przedmiot opodatkowania stanowi przychód ze świadczenia usług nie wchodzącego w zakres przedsiębiorstwa, stosuje się przepisy o odpowiedzialności za podatki osobiste.

Art. 17. Przepisów o odpowiedzialności nabywcy za zobowiązanie podatkowe poprzednika nie stosuje się do nabywcy w trybie postępowania egzekucyjnego.

Art. 18. Za zobowiązanie podatkowe spółki, która nie jest spółką handlową, spółnicy odpowiadają majątkiem spółki bez ograniczenia, osobistym zaś majątkiem w stosunku do wartości wkładów.

Art. 19. 1. Za zobowiązanie podatkowe spółki jawnej odpowiada każdy spółnik całym swym majątkiem solidarnie z pozostałymi spółnikami oraz ze spółką.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do odpowiedzialności spółników spółki komandytowej za jej zobowiązanie podatkowe z tym ograniczeniem, że komandytariusz odpowiada tylko do wysokości sumy komandytowej.

Art. 20. 1. Za zobowiązanie podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają osobiście i solidarnie zarówno obecni, jak i byli członkowie zarządu spółki, jeżeli egzekucja wdrożona do jej majątku okaże się w całości lub w części bezskuteczna.

2. Odpowiedzialność członków zarządu spółki określona w ust. 1 obejmuje wszelkie zobowiązania podatkowe, które istniały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu spółki.

3. Jeżeli według uzasadnionego przypuszczenia egzekucja (ust. 1) może okazać się w całości lub w części bezskuteczna, władza powołana do ustalenia zobowiązania podatkowego może zarządzić zabezpieczenie należności na majątku członków zarządu spółki, nawet przed terminem płatności.

4. Przepisy ust. 1—3 mają odpowiednie zastosowanie do członków zarządu spółdzielni, której Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej lub Państwowa Rada Spółdzielcza nakazała rozwiązanie z powodu działalności niezgodnej z zasadami ruchu spółdzielczego. W tym przypadku odpowiedzialność członków zarządu rozciąga się na okres wsteczny, poczynając od dnia, od którego według orzeczenia Związku Rewizyjnego lub Państwowej Rady Spółdzielczej działalność spółdzielni nie była zgodna z zasadami ruchu spółdzielczego.

Art. 21. W przedsiębiorstwach państwowych i pozostających pod zarządem państwowym za należności uboczne odpowiada całym swoim majątkiem osoba odpowiedzialna za prowadzenie przedsiębiorstwa. Władza podatkowa może jednak zwolnić tę osobę od odpowiedzialności, jeżeli uzna, że nie uiściła ona należności w terminie z powodu przeszkody nie dającej się pokonać.

Art. 22. Przepisy niniejszego rozdziału nie wyłączają odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe z majątku, na którym zobowiązania te zostały zabezpieczone hipoteką lub zastawem.

Rozdział 3. Przywileje.

Art. 23. 1. Podatki rzeczowe korzystają z ustawowego prawa zastawu i pierwszeństwa zaspokojenia z majątku, który przyjęty był do podstawy opodatkowania, przed wszystkimi innymi wierzytelnościami, nie wyłączając wierzytelności hipotecznych i wszelkich innych wierzytelności uprzywilejowanych z wyjątkiem kosztów egzekucyjnych, alimentów oraz bezspornych wynagrodzeń za pracę.

2. Z ustawowego prawa zastawu i pierwszeństwa zaspokojenia, określonego w ust. 1, korzystają podatki rzeczowe bez względu na zmianę w tytule własności majątku oraz, jeżeli chodzi o majątek przedsiębiorstwa, w stosunku do wszystkich wchodzących w skład jego przedmiotów.

3. Rozporządzenie Ministra Skarbu określi, jakie przedmioty należy uważać za wchodzące w skład majątku przedsiębiorstwa.

4. Przywileje, określone w ust. 1, służą podatkom, przypadającym za bieżący rok kalendarzowy oraz za dwa lata poprzedzające, wraz z dodatkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi.

Art. 24. Podatkom nie korzystającym z przywilejów określonych w art. 23 służy kolejność zaspokojenia przewidziana w sądowym postępowaniu egzekucyjnym.

Art. 25. W razie zbiegu roszczeń z tytułu podatków państwowych i komunalnych, mających jednakowy przywilej, zaspokojenie roszczeń następuje proporcjonalnie do wysokości należności państwowych i komunalnych.

Rozdział 4. Odroczenia i raty.

Art. 26. 1. Należności z tytułu zobowiązania podatkowego mogą być na prośbę dłużnika odraczane lub rozkładane na raty.

2. Właściwość władz podległych Ministrowi Skarbu w zakresie odraczania lub rozkładania na raty należności oraz warunki udzielania tych ulg ustala w drodze rozporządzenia Minister Skarbu, a co do należności związków samorządu terytorialnego — Minister Administracji Publicznej bądź Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 27. Odroczenie terminu płatności lub rozłożenie na raty należności głównej rozciąga się na należności uboczne.

Dział II. Należności główne.

Rozdział 1.

Powstanie zobowiązań podatkowych.

Art. 28. 1. Zobowiązanie podatkowe powstaje z chwilą doręczenia podatnikowi, a w razie śmierci podatnika jego spadkobiercom — w sposób prawem przepisany — decyzji, ustalającej zobowiązanie podatkowe.

2. Jeżeli ustawa przewiduje obowiązek uiszczenia podatku bez uprzedniego doręczenia decyzji, zobowiązanie podatkowe powstaje z nastaniem okoliczności wskazanych w ustawie.

Art. 29. 1. Zobowiązanie podatkowe jest płatne w terminie określonym w ustawie. Jeżeli termin płatności jest w ustawie określony kalendarzowo, decyzja zaś ustalająca należność nie została doręczona co najmniej na miesiąc przed terminem płatności kalendarzowo określonym, obowiązuje termin określony w ust. 2.

2. Jeżeli ustawy inaczej nie stanowią, termin płatności należności z tytułu zobowiązania podatkowego upływa w miesiąc po doręczeniu decyzji ustalającej należność.

Rozdział 2.

Wygaśnięcie zobowiązań podatkowych.

Art. 30. Zobowiązanie podatkowe wygasa przez zapłatę, potrącenie, umorzenie lub przedawnienie.

Art. 31. 1. Zapłata należności z tytułu zobowiązania podatkowego następuje pieniędźmi mającymi obieg prawny w chwili zapłaty.

2. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia określać także inną formę zapłaty obok określonej w ust. 1.

Art. 32. 1. Dłużnik, mający zobowiązania podatkowe z różnych tytułów, może wskazać przy zapłacie, które zobowiązanie chce uiścić.

2. Jednak z tego, co przypada na rachunek danego zobowiązania podatkowego, władza podatkowa ma prawo zaspokoić przede wszystkim koszty egzekucyjne oraz dodatki za zwłokę.

3. W braku jakiegokolwiek oświadczenia ze strony dłużnika zapłatę zarachowuje się przede wszystkim na grzywny i kary pieniężne, a następnie na poczet zobowiązania, którego termin płatności upłynął, jeżeli zaś jest kilka zobowiązań — na poczet zobowiązania, które nie korzysta z przywilejów określonych w art. 23, a to w kolejności od najdawniejszego.

Art. 33. 1. Zapłata powinna nastąpić w kasie władzy powołanej do ustalenia zobowiązania podatkowego lub w kasie instytucji wskazanej w decyzji bądź też do rąk organu wykonawczego władzy lub innych organów uprawnionych do przyjęcia zapłaty.

2. Pokwitowanie władzy, instytucji lub organu, sporządzone w przepisanej formie, jest bezwzględny dowodem wykonania zobowiązania podatkowego w wysokości sumy wymienionej na pokwitowaniu.

Art. 34. 1. Na wniosek dłużnika zobowiązanie podatkowe ulega potrąceniu z jego wzajemną, bezsporną i wymagalną wierzytelnością wobec Skarbu Państwa.

2. Wierzytelnościami, określonymi w ust. 1, są również kwoty nadmiernie lub nienależnie uiszczone tytułem zobowiązań podatkowych oraz kosztów egzekucyjnych; kwoty te ulegają zaliczeniu na poczet innych płatnych zobowiązań podatkowych dłużnika, a w ich braku ulegają zwrotowi w gotówce.

3. O dokonaniu potrącenia (zaliczenia) władza zawiadomi równocześnie dłużnika.

4. Na wniosek podatnika lub płatnika władza podatkowa powinna w terminie tygodniowym udzielić mu odpisu jego konta podatkowego.

5. Nadpłaty, podlegające zwrotowi lub zaliczeniu, oprocentowuje się w stosunku 4 od sta rocznie, licząc od dnia wpłaty sumy uznanej za niesłusznie pobraną.

6. Żądanie zwrotu nadpłaty przedawnia się z upływem następnego roku kalendarzowego po roku, w którym nadpłata powstała.

7. Przepisy ust. 1—6 stosuje się odpowiednio do zobowiązań podatkowych na rzecz związków samorządu terytorialnego.

Art. 35. 1. W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach Minister Skarbu może umarzać w całości lub w części należności z tytułu zobowiązań podatkowych, przypadających na rzecz Skarbu Państwa.

2. Umorzenie w całości lub w części należności głównej pociąga za sobą umorzenie należności ubocznej w odpowiednim stosunku.

3. Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia w drodze rozporządzenia uprawnień,

określonych w ust. 1, na podległe władze podatkowe.

4. Uprawnienie do umarzania w całości lub w części należności z tytułu zobowiązań podatkowych na rzecz związku samorządu terytorialnego służy w trybie nadzoru organom wykonawczym właściwych rad narodowych.

Art. 36. 1. Zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności.

2. Odroczenie terminu płatności, rozłożenia na raty należności oraz każda czynność władzy zmierzająca do ściągnięcia należności a podana do wiadomości dłużnika przerywa bieg przedawnienia.

3. Przedawnienie biegnie na nowo po upływie tego roku kalendarzowego, w którym upłynął termin wskazany w decyzji o odroczeniu lub termin płatności ostatniej raty albo w którym dokonano czynności, zmierzającej do ściągnięcia należności.

Art. 37. Nie wygasają z tytułu przedawnienia zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką lub zastawem. Zobowiązania te mogą być jednak zaspokojone tylko z przedmiotów majątkowych, na których zostały zabezpieczone.

Dział III.

Należności uboczne.

Art. 38. 1. Od zaległości (art. 7) pobiera się dodatek za zwłokę, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności, w wysokości następującej:

- 1) przy zwłoce nie dłuższej niż 14 dni — 1% od zaległości,
- 2) przy zwłoce ponad 14 dni, a nie dłuższej niż 1 miesiąc — 2% od zaległości,
- 3) przy zwłoce ponad 1 miesiąc, a nie dłuższej niż 3 miesiące — 6% od zaległości,
- 4) przy zwłoce ponad 3 miesiące, a nie dłuższej niż 5 miesięcy — 10% od zaległości,
- 5) przy zwłoce ponad 5 miesięcy — 20% od zaległości.

2. W celu obliczenia dodatku za zwłokę, kwotę zaległości, od której pobiera się dodatek za zwłokę, zaokrągla się do pełnego dziesiątka złotych w dół, obliczoną zaś kwotę dodatku zaokrągla się do złotego w dół.

3. W poszczególnych przypadkach służy Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Administracji Publicznej bądź Ziem Odzyskanych prawo przesuwania terminu, od którego rozpoczyna się pobieranie dodatku za zwłokę.

4. Ministrom, o których mowa w ustępie poprzedzającym, służy prawo przeniesienia w drodze rozporządzenia uprawnień określonego w ust. 3 na podległe władze podatkowe.

Art. 39. 1. Dodatek za zwłokę pobiera się również w tych przypadkach, w których nieuiszczenie świadczenia pieniężnego w terminie zagrożone jest grzywną lub karą pieniężną.

2. Dodatku za zwłokę nie pobiera się od podwyżek stemplowych.

Art. 40. 1. Od zaległości odroczonych lub rozłożonych na raty pobiera się dodatek za zwłokę (art. 33) w wysokości narosłej do dnia wniesienia podania o odroczenie lub rozłożenie na raty.

2. W przypadku niedotrzymania terminu, do którego zapłata została odroczone, lub nieuiszczenia raty w terminie, od nieuiszczonej kwoty zaległości pobiera się dodatek za zwłokę, licząc od dnia powstania zaległości.

Art. 41. Zarządzone na wniosek dłużnika ograniczenie lub całkowite wstrzymanie wykonania zobowiązania do czasu powiadomienia strony o rozstrzygnięciu wniesionego środka prawnego równoznaczne jest z odroczeniem płatności w granicach zarządzonego ograniczenia lub wstrzymania.

Art. 42. 1. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia bądź obniżyć wysokość dodatku za zwłokę (art. 38), bądź odstąpić od pobierania tego dodatku od określonych rodzajów należności głównych, jak i od określonych grup podatników na całym obszarze Państwa lub na poszczególnych jego obszarach.

2. Powyższe uprawnienie służy Ministrowi Administracji Publicznej bądź Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu co do dodatku za zwłokę, przypadającego na rzecz związków samorządu terytorialnego.

Art. 43. Przy częściowych wpłatach na poczet zaległości dodatek za zwłokę pobiera się od sumy spłaconej.

Art. 44. Jeżeli od dłużnika pobrano dodatek za zwłokę w kwocie niższej od należnej, różnicę pobiera się tylko w tym przypadku, gdy przekracza 20 zł.

Dział IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 45. 1. Przepisów art. 40 nie stosuje się do zaległości odroczonych lub rozłożonych na raty przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, jeżeli warunki w decyzji określone zostały dotrzymane przed wejściem w życie niniejszego dekretu i będą dotrzymane po dniu wejścia w życie niniejszego dekretu.

2. D. zobowiązań podatkowych, co do których bieg przedawnienia (art. 36) rozpoczął się

przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, stosuje się dotychczasowe przepisy o przedawnieniu.

3. Ilekroć w przepisach prawnych, obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu, jest mowa o karach za zwłokę lub odsetkach pobieranych od danin publicznych, do których ma zastosowanie niniejszy dekret, należy przez nie rozumieć dodatki za zwłokę (art. 38).

Art. 46. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu, Ministrowi Administracji Publicznej i Ministrowi Ziem Odzyskanych — każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 47. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy, dotyczące przedmiotów unormowanych w niniejszym dekrete, a w szczególności:

1) art. 43—46, 97 §§ 1, 3 i 4 oraz art. 122—135 ustawy z dnia 15 marca 1934 r. zawierającej Ordynację Podatkową (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134),

2) ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88) — w części dotyczącej tych danin publicznych, do których niniejszy dekret ma zastosowanie.

3. Przepisy wymienione w ust. 2 pkt 2) stosuje się jednak do spraw określonych w art. 45 ust. 1.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:

Stanisław Mikołajczyk

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Jan Wasilewski